Akbaba

— Böyle toplu bir halde mi? Çekemeeem... Vali beyden müsaade lâzım!

NEHAR TÜBLEK

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI
OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

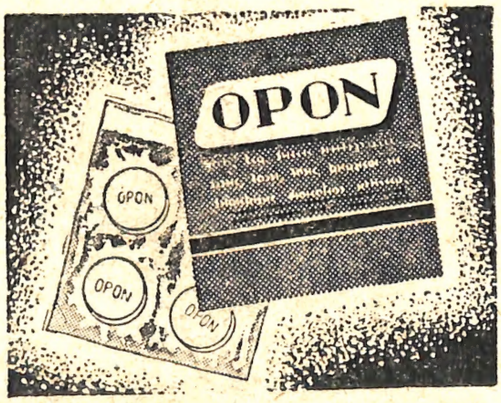

56-29

günde 6 tablete kadar alınabilir

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Telefon: 221811
Fiatı: 50 Kuruş

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 8.

1956 İKRAMİYE PLÂNI:

★

İKİŞER DAİRELİ

10 apartman
Bahçeli 10 ev
ayrıca
875.000 lira

★

Türkiye İŞ Bankası 1956 yılında 1.750.000 lira tutarında ikramiye dağıtıyor

En az 150 liralık bir hesapla çekilişlere katılabilirsiniz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

2/4

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Muflak isabet

• Ömür boyunca aylık irat
• 30000 liraya kadar iş sermayesi
• Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
• 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

SAYI : 235 C.: 10 13 EYLÜL 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İstanbul Mebusu Adnan Menderes'e

Sayın Milletvekilimiz,

Memleket sınırları içinde İstanbul kadar horlanmış başka bir vilâyet hatırlıyor musunuz?.. Anadolunun düşman ordularına kalkan yumruğu altında, uzun yıllar, seçim bölgenizde ezildi!

Vakit'in, Tasvir'in, Akşam'ın hizmetlerini unutan Ankara, Peyamı Sabah'ın ihanetini unutmamıştır.

Silâh, İngiliz süngüsü altındaki İstanbul kışlalarından Anadoluya taşındı. Cephane, İngiliz zırhlılarının boğazı tıkayan çelik gövdeleri arasından mavnalarla Karadenize aktı. Zabit, kumandan, memur, kurtuluş kavgasına, İngiliz askerlerinin nöbet tuttuğu İstanbul kapılarından girdi.

Fakat son pâyitaht, son padişahla son Bab-ıâlinin günahı altında ezilmekten kurtulamadı!

Düşünüyorum: Ankara bozkırından, bahar yeşili ve beton esmeri bir başkent yaratan Cumhuriyet, İstanbula ne vermiştir?

Rahmetli Vali Haydar bey devrinde Beyazıt meydanına bir havuz!

Operatör Emin bey devrinde, bir kanalizasyon denemesi!..

Merhum Muhittin Üstündağ devrinde Şişliden Boğaza uzanan bir asfalt!

Lütfi Kırdar devrinde, şehre nefes aldıran bir kaç yeşil bahçe, bir kaç merdiven, bir kaç kalkınma başlangıcı!

Bekiy sayın Milletvekilimiz, ya seçim bölgeniz bütün memlekete neler verdi ve hâlâ neler veriyor?

Üniversiteleriyle, yurdun her yanına doktor, dişçi, eczacı, öğretmen, hâkim, avukat, mühendis, mimar...

Hastahaneleriyle, altmış üç vilâyetten gelen dertlilere deva...

Yüksek okullariyle, liselerden akın eden memleket gençliğine irfan...

Denizleri, plâjları, eğlence yerleriyle içi kuruyan insanlarımıza biraz nefes...

Kitapları, mecmuaları, gazeteleriyle, milyonlara okuma zevki, sanat aşkı, fikir gıdası...

Devlet bütçesini besleyen iki ana memesi, galiba İstanbul gümrüğü ile İstanbul vergisidir.

Uzun söze ne hacet efendim? Lütfen Ankaradaki yemek masanıza bakınız: Su şişesinin üstündeki etiket bile İstanbulludur: Ya Taşdelen, ya Kocataş!

Buna karşı, Cumhuriyet devri, gururunun işaret parmağını uzatarak:

— İşte eserim!

Diye gösterecek İstanbulda bir nokta bulabilir mi?

Aradan yıllar, yıllar, yıllar geçtikten sonra, nihayet şimdi sevinçle görüyoruz ki, bir belediye işi değil, bir devlet işi olan seçim bölgenizin kalkınması için, Başvekilimiz, kazmayı, küreği kendi eline almıştır: Beyazıt meydanı bu hızla açıldı, Karaköy meydanı bu hızla genişledi, Atatürk bulvarının Halice inen kolu bu hızla yıkılıyor, Salıpazarı, Haydarpaşa limanı bu hızın eseridir.

Şimdi, Opera binasının da bu mübarek hızla tamamlanmasını, Balıkpazarı çöplüğünün de bu hızla temizlenmesini, İstiklâl caddesinin de bu hızla onarılmasını, Göksu ve Kâğıthanenin de bu hızla eski üslûbunda turistik eğlence yerleri olmasını istiyor, üzülüyor, bekliyoruz.

İstanbula ne, ne, ne yapılsa yakışır ve ne, ne, ne verilse azdır!

Şu Hilton'a bakınız: Dünyanın neresine oturtursanız oturtunuz, pencerelerinden Boğazın ve Marmaranın eşsiz maviliği akan bu otel, hiç bir yerde bukadar güzel olamaz!

Muhterem Mebusumuz Adnan Menderes'ten, bütün seçmenlerinin duygularını kalemimin ucunda topladığıma inanarak rica ediyorum. Başvekili bu yeni hamlesinde yalnız bırakmayınız.

Teşekkürlerim ve saygılarımla:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

KATIRCI YANİ'NİN DEFİNELERİNİ ARAMAK İÇİN 100 YAŞINDA İKİ HEMŞİRESİ İZMİRE GELDİ.
(Gazeteler)

— Ne arayacakmış bunlar?..
— Topraklarını!..

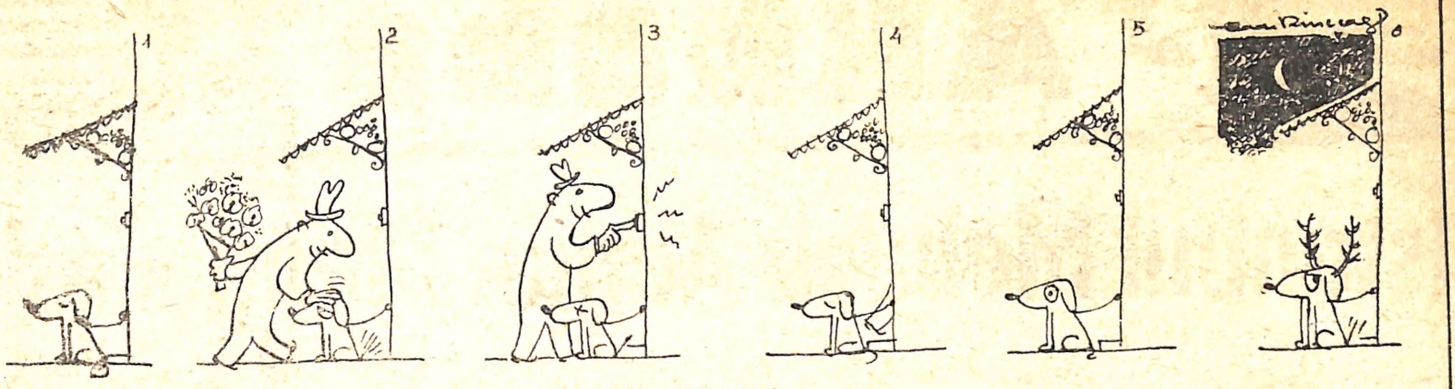

YAZISIZ!..

Tahtalıköy'den Mektuplar

SEVGİLİ kardeşim,

Bu Cennet dedikleri yer, nasıl bir yer biliyor musun? Sana kısaca anlatayım: Hani iktidara geçmeden önce muhalifler, kendi partileri iktidara geçince, memleketi ne hale getirecekler'ni söylerler ya... İşte öyle bir halde. Artık burada ne kadar sıkıntıda olduğumuzu sen düşün. Ama önümüzdeki sene, yağmur zamanında yağar, sel basmaz, hava kurak gitmezse, durumumuz çok düzelecekmiş.

Senin anlıyacağın burası, insanın can sıkıntısından patlıyacağı kadar güzel bir yer.

Dün sabah kimi görsem beğenirsin? Namık Kemal'i görmiyeyim mi? Hem de ne halde bir bilsen... Böyle yürek biçiminde halkalardan boynuna bir zincir geçirmiş. Zinciri güzel bir kız tutmuş, koca Namık Kemal'i sürüklüyor. Kızın boynundaki yaftada şunlar yazılı: «Dîdâr-ı Hürriyet. Maşallah».

Büyük vatan şairi, «Vatan Kasidesi»nden bestelediği bir şarkıyı okuyordu:

«— Ne efsunkâr imişsin âh ey Dîdâr-ı Hürriyet,
Esîr-i aşkın olduk gerçi kurtulduk esâretten».

Dîdâr-ı Hürriyet, Namık Kemal'i Cennetin en güzel köşesine götürdü. Namık Kemal, Dîdâr-ı Hürriyet'in dizine başını dayayıp uzandı. Dîdâr-ı Hürriyet elini çırptı. Hûrî'lerle, Gılmanlar koşuştular. Hûrî'ler bir yana, Gılman'lar bir yana geçtiler. Hemen yanlarından akan Şarab-ı Kevser'den doldurup doldurup Namık Kemal'e sunuyorlardı.

Büyük vatan şairinin yanına gittim, elini öptüm.

— Evlât, seni buralarda hiç görmemiştim, dedi.

— Dünya'dan yeni geldim efendim, dedim.

Saçı sakalı birbirine karışmış koca şair, Dîdâr-ı Hürriyet'in dizinden başını kaldırdı. İlk sorusu, Bekri Mustafa'nın hangi işte olduğunu sormak oldu. Etrafıma baktım. Sonra başımı önüme eğdim. Büyük şair:

— Yaaa!.. dedi.

Ben de:

— Yaaa... diye cevap verdim.

Namık Kemal:

— Memleketten ne haber? dedi.

— İyidir çok şükür. Şimdi adı «Yeni Memleket» oldu. Satışı iyi değil galiba, ama resmî ilân alıyor.

— Vatanda neler oluyor?

— «Vatan» Ahmet Emin'in elinde efendim. O da eskisi gibi satamıyor. Reklâmı yerinde ama satışı yok.

— Cumhuriyet kuruldu mu?

— Çoktan. «Cumhuriyet» çok sağlam, yalnız makineleri eskidiğinden resimleri seçilmiyor.

Namık Kemal şaşırmıştı.

— Peki, dedi, o beklediğimiz yeni sabah memlekette doğmadı mı?

— Doğdu efendim, dedim, Safa Kılıçlıoğlu doğurdu. «Yeni Sabah» doğdu da büyüdü bile.

— Halk ne diyor?

— «Halk» zaten haftada iki gün çıkıyor. Bazan da toplanıyor.

— Aman çok iyi. Halkın toplanması iyidir. Biz senelerce bu toplanma hürriyeti için uğraşmıştık. Demek şimdi halk toplanıyor. Peki, akis nasıl etrafta?

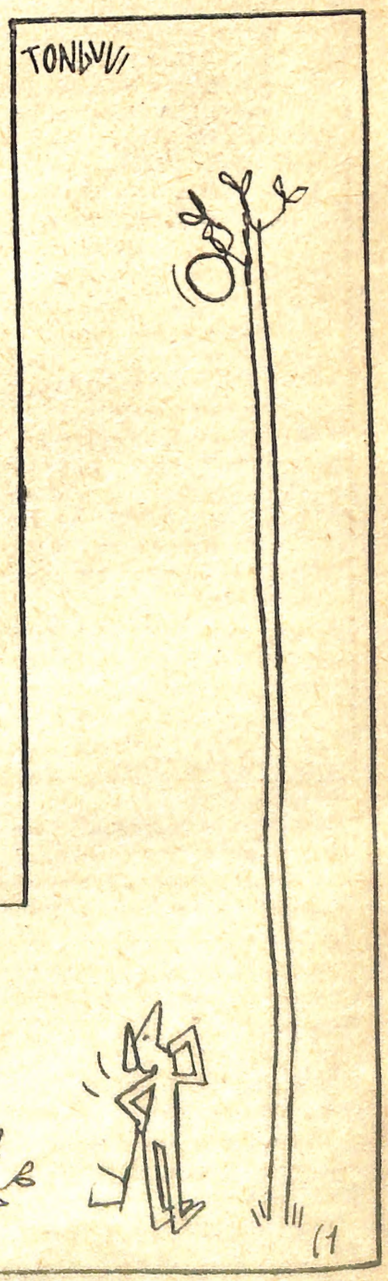

ORMAN KANUNU!..

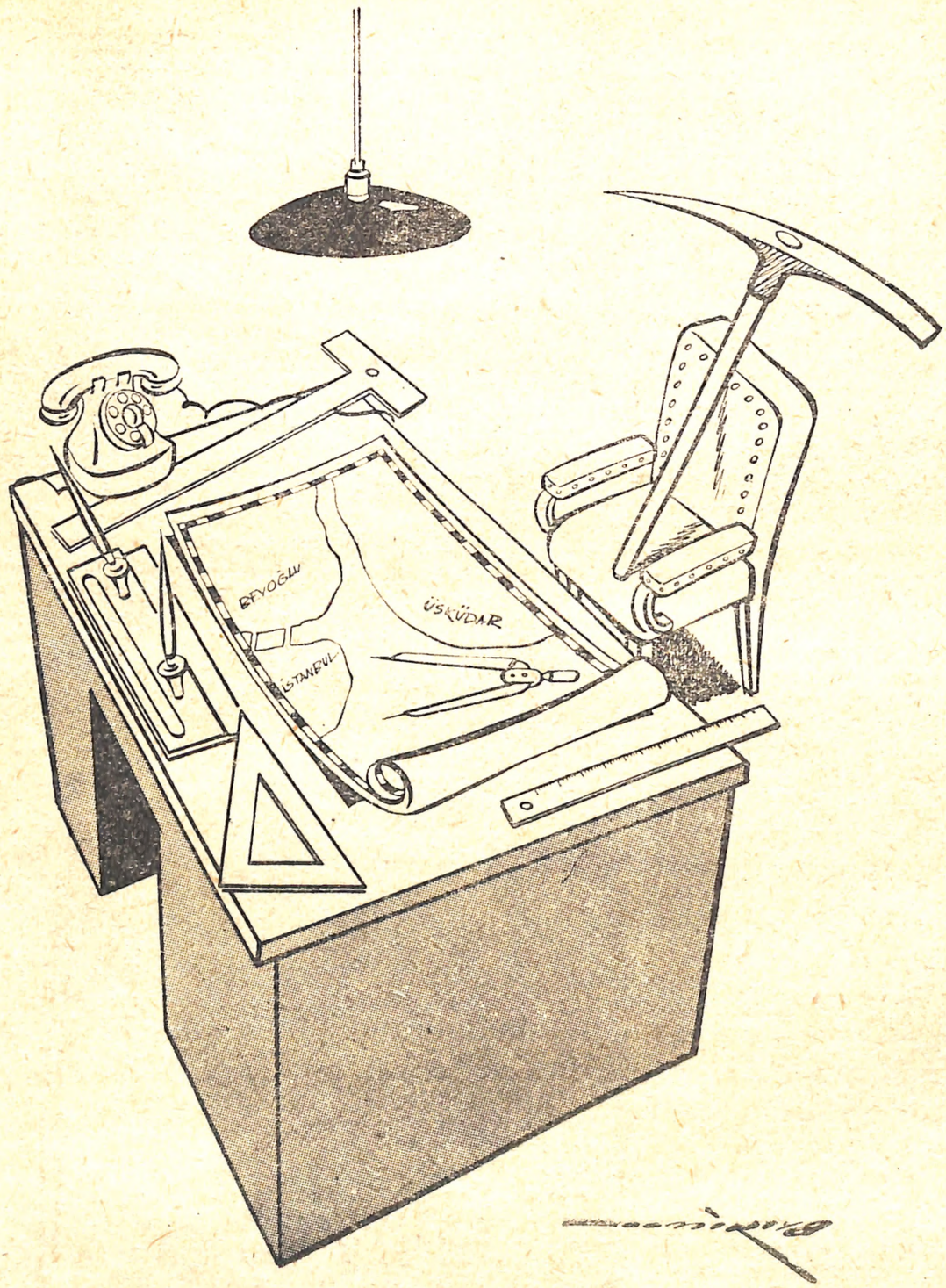

İSTANBUL İMAR MÜDÜRÜ!..

— *«Akis» çoğu zaman mahkemede oluyor.*

— *Milliyet bağı kuvvetli mi?*

— *«Milliyet» in bağı Peyami Safa'nın elinde, o tutuyor efendim.*

— *Oh oh... Aman kopmasın da. Demek hürriyet geldi.*

— *«Hürriyet» geldi de, şimdi çok iyi gidiyor efendim.*

— *Nereye gidiyor?*

— *Yani satışı yerinde.*

— *Halkın derdine tercüman olan var mı?*

— *Var. Şimdi «Tercüman» dişi Robenson'ların hayatını tercüme ediyor.*

— *Memleket ufkunda tan doğdu demek?..*

— *«Tan» birkaç defa doğdu, battı. Şimdi Halil Lûtfi ile Ramazan el ele verip, «Tan» ı yeniden beraber doğurdular. Ama pek sönük.*

— *Vah vah... Ama akşam inmesin de...*

— *İndi. Maalesef «Akşam» epeyce indi. Belli olmaz, inşallah yine çıkar.*

— *Vakit meselesi...*

— *«Vakit» in adı sanı duyulmuyor. Yalnız piyangonun çekildiği günler «Haber» çıkıyor.*

— *Başka ne havadis var?*

— *Demokrat Parti yakında «Havadis» i çıkaracakmış. Herkes bu «Havadis» i bekliyor.*

— *Memleketten son telgraf aldın mı?..*

— *«Son Telgraf» ta okunacak bir şey yok. Olacak cinayetleri önceden haber almak için «Gece Postası» nı bekliyorum.*

— *Aman evlât, beni de habersiz bırakma...*

— *Baş üstüne üstadım.*

Dünyadan bir haber gelirse hemen büyük vatan şairine söyliyeceğim. İşte Tahtalı Köyde durum böyle... Gelecek haftaya yine burada olan bitenleri sana yazarım şeker kardeşim.

Ölmüş EŞŞEK

Amerikada Bikini mayo giyen bir kız, mahkemede beraet etti.. (Gazeteler)

— Beraet edeceksin, edeceksin ama, sen hele bir kere daha soyun bakalım!..

UĞURSUZ!

Alıcı — Fiyatı 13 yazılı, neden 14 istiyorsun?

Satıcı — 13 uğursuzdur da!..

DURUP BAKAN ADAM

YARIM saat erken gelmişim. Köprü üstüne çıktım. İnsan arasıra böyle başı boş saatler arıyor doğrusu. Her gün koşar adım önünden geçip gittiğimiz yerlerin hiç farkında bile değiliz, Dirseklerimi köprü parmaklığının başlığına dayadım. Limandaki canlılığı seyrediyorum. Kayıkta taze taze balık tavası yapıyorlar, sıcak yarım ekmeğin arasına koyup, satıyorlar. Başka bir kayıkta şeftali, üzüm satılıyor. Dubaların üstünde balık avlıyorlar. Sağ yanıma birisi daha geldi. O da dirseklerini dayadı. Boğaza vapurlar kalkıyor. Dolmuş motorları, mavnalar, çatanalar, istimbotlar geçiyor.

Sol yanıma da biri geldi, arkadan iki kişi daha geldi.

Sarayburnuna akıntı öyle çarpıyor ki, sanki Sarayburnu, deniz de giden büyük bir geminin burnu...

Arkamdan itmeğe başladılar. Başımı çevirdim. Beş on kişi yığılmış, sağıma, soluma da toplanmışlar.

Güneşin battığı bu saatte, karşı kıyıdaki evlerin her pencere camında bir güneş yanıyor.

— Ne varmış?

— Bilmem.

— Neye toplanmışlar?

Arkamdakiler, sağımda solumdakiler konuşuyor. Martılara bakıyorum. Havada dönüyorlar.

— Jet uçağı değil mi?

— Bulutlara girdi.

— Müsaade edin de çocuk da baksın.

— Ne zaman gelecekmiş?

— Kim?

— Krala bakmıyor musunuz?

— Haaa... Kral değil mi?

— Efendim ne itiyorsun?

— Kim itti yahu?.. Baksana, arkadan dayanıyorlar.

Kalabalık gittikçe arttı. Arkasının ne kadar olduğunu göremiyorum.

— Muhalefetin kudretine bak, beyim, iktidar partisinden birisi gelseydi bu kadar kalabalık olur muydu?

— Amma yaptın... Bu gelen muhalif değil ki... Yaşar bey geliyor yahu...

— Yaşar bey mi? Müsaade edin de ben çıkayım.

— Kardeşim, yüklenme öyle...

— Pardon...

— İtmeyin yahu!..

— Kim itiyor be!..

— Kaç gemiymiş?

— Ne kaç gemisi?

— Aaaa... Haberin yok mu? En büyük Amerikan filosu geliyor...

— Yaaa!..

Yazan : Bâki BAKAR

— Pekiy, haberin yok da neye geldin?

— Ben gelmedim kardeşim. Akıntıya kapıldık. Sonra da önümüz tıkandı, kaldık işte...

— Oğlum, biraz başını şu yana çeksene!..

— Şu küçüğü öne alın da, o da görüversin, sevaptır.

— İtmeyin yahu... Gebe kadın var...

— Kral motorla mı gelecek?

— Zannetmem. Zırhlıya biner.

— Karısı da varmış değil mi?

— Karısı denmez. Koca kral be!.. Kraliçe.

— Çek şu dirseğini!..

— Boğulan olmuş mu?

— Kurtarmışlar. İyi ki yine limanda çarpışmışlar. Açıkta olsaydı, ikisi de batmıştı.

— Deniz kazası çok fenadır birader. Biz bir tarihte...

— Öfff!.. Çekil arkamdan! Ne utanmaz adamsın!..

— Namusuna mı dokunduk?.. Pek o kadar titizsen kralı motorda karşılasaydın.

— Terbiyesiz!

— Sensin.

— Çek elini diyorum.

— Balık değil mi? Lüfer mi tutuyorlar?

— Ne balığı yahu? Balık için bu kadar kalabalık birikir mi?

— Nedir peki?..

— Yeni gemi yaptı ya bizim tersane. İşte o geminin tecrübesi yapılacak.

— Amma gemi!.. Motoru Almanyadan, makinesi Amerikadan boyası İtalyadan...

— Olsun. Eskiden o kadarını da yapamazdık ya...

— Şışşşı!.. Geliyorlar galiba!..

— Kim geliyor?

— Ay, haberin yok mu? Bu kadar millet, aslanlarımızı bekliyor. Dünya şampiyonu oldular ya...

— Öff!.. Bayılacağım. Nedir bu sıkış sıkış... Açılın, biraz nefes alayım.

— Aşkolsun pehlivanlarımıza, onlar da olmasa, işimiz bitik.

Bir türlü kendimi kalabalıktan kurtaramıyordum. Halk yığıldıkça yığıldı. Artık itiş, kakış... Her kafadan bir ses çıkıyor.

— Nutuk verecek başka yer bulamamış mı kuzum? Köprü üstünde de nutuk verilir miymiş?

— Sen hiç Cafer beyi dinledin mi?

— Hayır.

— Dinle de gör. Neredeyse şimdi gelir.

— Ne toplanmışlar orada? Sinek kâğıdı mı satılıyor?

— Yok teyze. Gazeteler yazdıya, hani Sarışın Bomba gelecek diye...

— O mu gelecek? Aman göreyim.

— Beş on dakika sonra gelir. Gemiyle karşılamaya gittiler. Buradan geçecek.

— Aman dikkat et kardeşim, böyle kalabalıkta yankesiciler dalar araya.

— İstanbula Hareket ordusunun girişini hatırlar mısınız? O zaman da böyle kalabalıktı.

— Ben İstanbula millî kurtuluş ordusunun girişini hatırlıyorum. Ne kalabalıktı, iğne atsan, yere düşmez. Eh, o zaman da bu kadar vardı. Bu kral hazretleri nerden geliyor?

— Kral değil, Cumhurbaşkanıymış.

— Kardeşim, ne itip duruyorsun? Gelince hep göreceğiz.

— Arkadan itiyorlar vallâhi...

— Fenerbahçeyi yener bunlar, değil mi?

— Kimler?

— Brezilya takımı gelecek ya.. Millet onu bekliyor.

— Brezilya takımı mı?

— Ayağıma bastın be! Kör müsün?

— Bu geçit resmi ne zaman olacak?

— Şimdi geçerler. Baksana millet bekliyor.

— Ne bayramıymış bu?

— Çocuk bayramı.

— Yavru kurtlarımız geçecek geçecek mi?

— Tabii...

— Biraz dikkatli ol be kardeşim.

— Affedersiniz... İnsan gibi bakmıyorlar ki...

— Siz gördünüz mü?

— Gördüm, şu tarafa doğru uç tu. Sonra şu öküz başı biçiminde

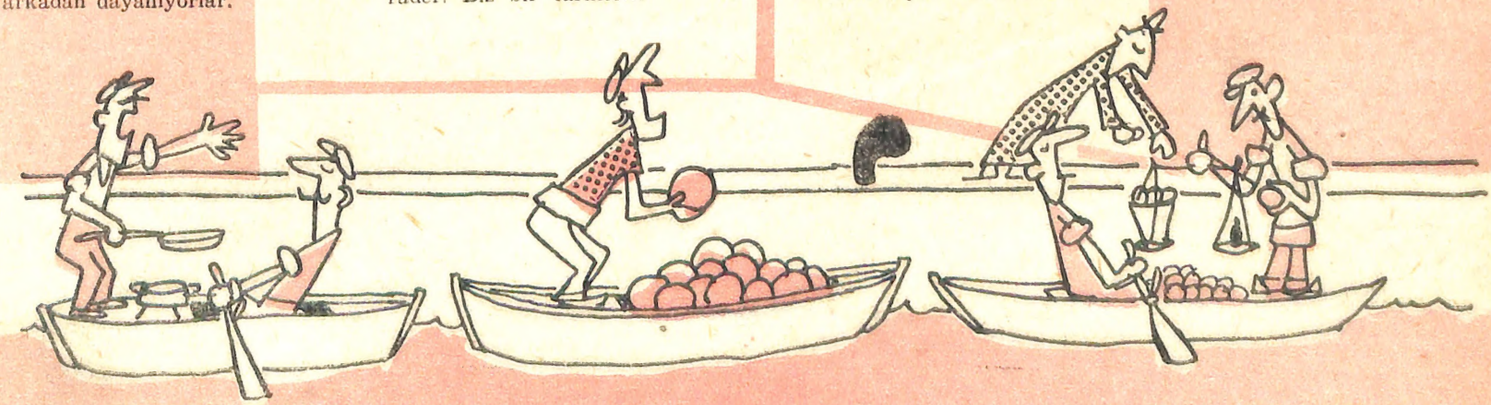

Sinema Âlemimizden Haberler

★ Mehmet adında bir vatandaşımız, on iki senelik nişanlısı Fatma Minnas'tan nikâh muamelesinin yaptıracağım diye aldığı iki yüz lirayla, Beyoğlu, Bursa sokağındaki hanlardan birinde bir oda kiralamış, evinden getirdiği bir masa ve iki sandalyeyi de bu odaya getirerek bir yerli film firması kurmağa muvaffak olmuştur. Çok gayretli bir filmci olan Mehmet'ten, beş on yıldız yetiştireceğini kuvvetle ümit etmekteyiz.

★ «Kanuni, Sultan Fatih, Yavuz Mehmet Paşa» filminde Yeniçeri başgedikli astsubayı rolünde büyük başarı kazanan donjoan jönprömiyelerimizden Apti, dün Yeşilçam sokağındaki mahallebicide eski bir arkadaşından iki buçuk lira borç almağa muvaffak olmuş, bunun keyfiyle arkadaşlarına Hollywood'a yapacağı seyahat ve orada çevireceği filmler hakkında çok esaslı ve geniş hayallerini anlatmıştır.

★ On altı senelik kıymetli figüranlarımızdan Niyazi, dün artistler kahvesinde kendisine ısmarlanan çaydan aldığı enerji ile dört buçuk saat «Yerli filmciliğimiz nasıl kalkınır?» konulu bir konferans vermiştir. Gece kahve kapandığı için konferans yarıda kalmıştır.

★ Prodüktör Ali bey, bu sene film çevirmiyecektir. Gazetelere verdiği ilânlardan sonra gelen film yıldızı namzetlerinden aldığı kaydiye parasının, çevireceği filmin getireceği kârdan çok daha fazla olması, bu kararına sebep olmuştur.

★ Dokuz senedir evli ve üç çocuk annesi Ayşe adında bir kadın, on beş gün evvel pazardan domates almak için evinden çıkmış, ve bir daha dönmemiştir. Sinemaya düşkün olan Ayşe'nin Boğaziçindeki otellerden birinde yerli film yıldızı olduğu öğrenilmişse de, yeri bulunamamıştır. Çalıştığı evi bilenlerin insaniyet namına adresini vermelerini rica ederiz.

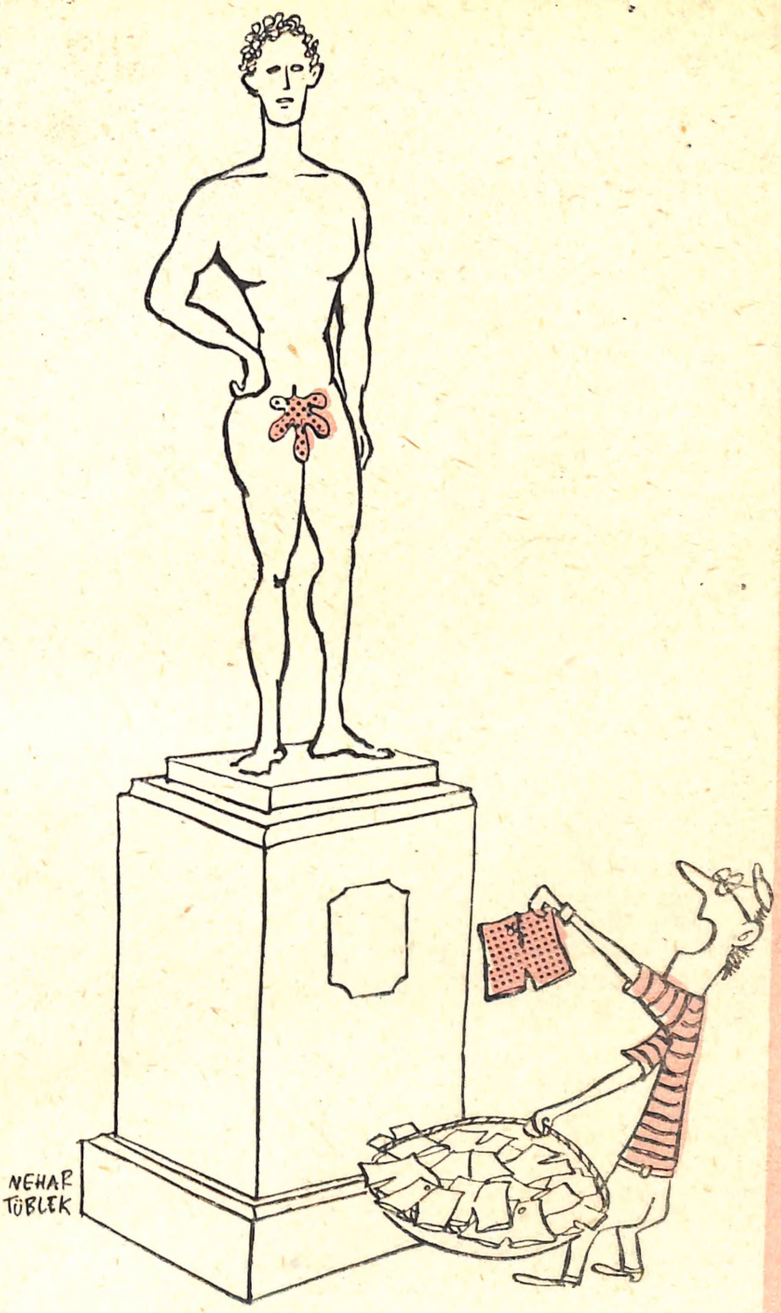

YAZISIZ!..

bulut var ya... Onun içine girdi, kayboldu.

— Bu uçan daireler nerden geliyor acaba? Merihten mi?

— Uçan daire değil ki, uçan puro...

— İşte, işte!..

— Aaaa... Bakın!. Amma da gidiyor!..

— Vay anasını...

— Yahu, o uçurtma be!.. İpini koparmış, gidiyor.

Ezile çiğnene, kalabalıktan sıyrıldım. Trafik durmuş, Köprünün üstü mahşer gibi kalabalıktı. Polisler düdük öttürüyor, yol açmağa çalışıyordu, kan ter içinde kalmışlardı. Kolonyel şapkalı bir polise yaklaştım:

— Affedersiniz, ne var? dedim.

— Bilmem... Ya kral geliyor, ya bir futbol takımı, dedi. Sonra düdüğüne asıldı:

— Pır pırrr!.. Pırrı!.. Çekilin şöyle yahu!..

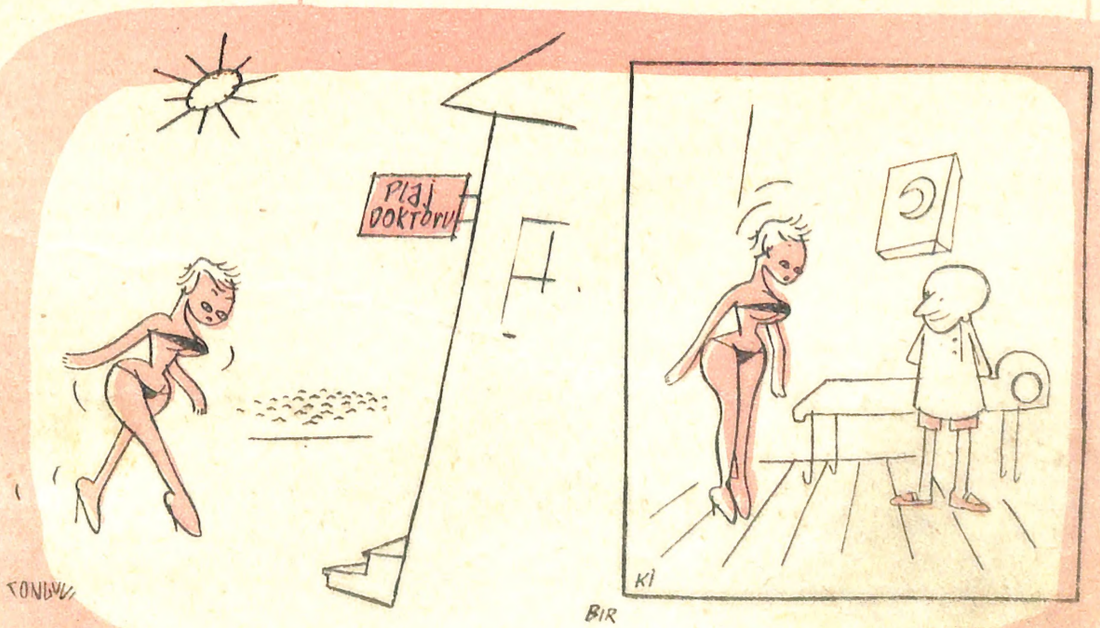

— Lütfen soyununuz!..

KONSERVE KUTUSU

Yazan: Kutucu Kudret KUTLU

«Bugün, bir konserve kutusunu açmağa muvaffak olan her kadın, mükemmel bir aşçı olduğunu söylemektedir.»
MARLENE DİETRİCH

★

TERSLİK olunca üstüste olur. Kemal'ler bize geldikleri gece, evde yemek yoktu. Annesi:

— Koş, bakkaldan bir kutu konserve al, dedi oğlana.

— Ne konservesi anne?

— Ne bulursan artık, dolma, fasulye, ne varsa...

Biz salonda oturuyorduk misafirlerle. Kemal saatine baktı. Yemek geç kaldığı için sıkıldığı belliydi. Resimden konuştu, lâf bitti. Romandan konuştuk, lâf bitti. Bu ne kurulmaz sofra? Evde üç kadın var, bir sofra kuramadılar. Saat dokuza geliyor. Misafirleri oyalamak için, lâfı şiir üstüne açtım. Ne de olsa şiirin lâfı uzun sürer.

Dışarda bir takım gürültüler oluyor, keser, çekiç sesleri. Kemal, alaylı:

— Ne o tamirat mı var? dedi.

— Sofrayı kuruyorlar herhalde, dedim.

Kulağıma yemek odasından sesler geliyordu:

— Ayol öyle açılmaz o... Nerede kutu açacağı?

— Sen bana ver.

— Bırak canım, ekmek bıçağını getir sen...

Derken bir çığlık duyuldu.

— Ne var? Ne oluyor? diye dışarı fırladım. Bir de bakayım ki, karımın bileğinden kan fışkırıyor, yerde bir konserve kutusu, keser, bıçaklar, çekiç, tirbişon, kutu açacağı...

— Bu ne rezalet? diye bağırdım, misafirler yemek bekliyor, siz burada birbirinize girmişsiniz.

Annem, ne de olsa kaynana değil mi ya:

— Ben söyledim, dedi, hiç öyle konserve açılır mıymış?

Kızım, annesinin kan akan bileğini sararken, annem de eline kutu açacağını aldı. Bir yandan konserve kutusunu açmağa çalışıyor, bir yandan da söyleniyordu:

— Her bir işin bir usulü var. Tirbişonla kutu açılır mı? Büyük lâfı dinlemezsiniz ki...

Daha çok söyliyecekti ama:

— Hay Allah kahretsin! diye kutuyu da, kutu açacağını da bir yana fırlattı.

— Şimdiki kutuları da ne biçim yapıyorlar canım? Eski konserve kutularını eline alıp, bismillah diye kutu açacağını şöyle bir çevirdin miydi, kâğıt gibi yırtılıverirdi.

Kızım bu sefer annesini bıraktı, haminnesinin imdadına koştu.

Artık söz sırası bana gelmişti. Konserveyi alan oğluma, açtım ağzımı, yumdum gözümü, söylemedik lâf bırakmadım:

— Hiç sende akıl yok mu be? İnsan konserveyi alırken bakkalla açtırmaz mı? Kafa yok ki... Koş, kapanmadan bakkala götür açsın.

— Baba, söyledim vallahi, bakkal açmıyor.

— Nasıl açmazmış?

— Açmıyor işte... Çırağı geçen gün açacak olmuş, nabız damarı patlamış, ilk yardım hastanesine zor kaldırmışlar. Ben canımı sokakta bulmadım, diyor.

— Götür sen. Benden de selâm söyle, çabuk açsın...

Misafirlerin yanına girdim. Tabii Kemal, gürültümüzü duymuş,

— Ne bu telâş? dedi, yemek içinse, hiç zahmet etmeyin. Biz,

gideceğiz.

— Dünyada bırakmam. Bu vakit gidilir mi hiç? Bizim oğlanın beceriksizliği işte... Kapağını açtırmadan konserve almış bakkaldan. Annesi de açayım derken damarını kesti. Annem işe karıştı. O da yaralandı. Şimdi tekrardan bakkala gönderdim. Akılsız başın cezasını ayak çekermiş.

Kemalin karısı:

— Boşuna göndermişsiniz çocuğu, dedi. bakkallar konserve kutularını açmıyorlar. Geçen gün bizim komşular bir kutu sardalya aldılar da, bütün mahalle bir olduk açamadık.

Kemal, cebinden zincire bağlı bir çakı çıkardı. Çakının dört beş ucu, parçası vardı. Karısına:

— Sen bunu görüyor musun? dedi, bununla konserve kutusu değil, kasa açılır, kasa...

Kemal'in erkek kardeşi de cebinden başka bir şey çıkardı:

— Seninkiler demode oldu, dedi, onu taşımak bir iş. Bak bu bir tane sap, ama ne marifetleri var. Böyle yaparsan şişe mantarı açar, bu tarafıyla kutu açar, şöyle tutarsan gaz tenekesi açılır. Meselâ evde bir dolabın anahtarı kayboldu. O zaman şu tarafını sok deliğe, hemen dolap açılır. Bunun tam on dört marifeti var. Amerikadan gelirken aldım. Her insana lâzım.

Kemal:

— Ben babamdan gördüğümden şaşmam, dedi. Bana bu babamdan kaldı. Değil konserve kutusu, petrol kuyusu olsa açar.

Bu sırada oğlum, elinde könserve kutusuyla içeri girdi.

— Açtırdın mı?

Oğlumun elindeki konserve kutusu yamrı yumru olmuştu.

— Eline çivi battı baba, sonra bakkal, ben bu kutunun da, kutuyu yapanın da, alanın da... diye küfür etti. Kaldırdı kutuyu fırlattı.

Kemal gülerek:

— Ver şunu bana, dedi.

Babasından kalan âleti çıkardı. Kutunun kapağı, kenarı birbirine girmişti. Dizine kutuyu dayadı' Sonra o âleti bastırdı. Bir yandan da bakkala söyleniyordu:

— Eşşek herif, bir de bakkal olacak... Ne biçim bakkal bunlar? Ah... aman...

Bereket evde ecza dolabı var da, hemen koştuk dolaptan tentürriyot getirdik, diz kapağını sıkıca sardık. Üstelik pantalonu da yırtılmıştı.

Kemal'de küfürün bini bir para...

— Konserve kutusu değil, sır küpü namussuz. Alt tarafı içinde üç beş dolma var bunun, devlet sırrı yok ya... Bukadar sıkı yapacak ne var bunu?

Kemal'in kardeşi :

— Ver şunu da gör, kutu nasıl açılırmış, dedi.

Amerikan icadı kutu açacağı da işe yaramadı. Âleti o tarafa çevirdi olmadı, bu yandan sokmak istedi, girmedi.

— Vay anasını be... Keser var mı, keser?

— Dolmalar ezilir yahut...

Kemal'in karısı:

— En iyisi çivi, dedi, bana büyük bir çivi verin, temel çivisi...

Herkes denedi. Kimi keserle vurdu, kimi çiviyle delmeğe çalıştı:

— Verin şunu!.. dedim. Artık iş başa düşmüştü. Kutuyu aldım, mutfağa götürdüm. Kemik kırmak için kullandığımız satırı elime aldım. Karşımdaki konserve kutusu değil, sanki bir düşmandı. Artık kutuyu açmak değil, ezmek, parçalamak istiyordum. Satırı kaldırdım, kaldırdım, bütün gücümle kutuya indirdim. Pırrrt... Kutu kaydı, havaya fırladı. Önce tavana çarptı, sonra duvara, hızını alamadı, bilardo yuvarlağı gibi geldi kafama çarptı, yere düştü. Elimi, başıma götürdüm:

— Tuh Allah kahretsin, dedim.. Başım ceviz gibi şişmişti.

Kemal:

— Bunu çilingirden başkası açamaz, dedi.

Karım:

— Çilingir dediniz de aklıma geldi, dedi, alt kattaki hanımın kocası demirci, götüreyim, belki açar.

İğri, büğrü, yamrı yumru olan kutu, fünyesi takılmış bir el bombası gibi, yerde duruyordu. Dokuz kişi başına toplanmış, korkuyla, kinle ona bakıyorduk.

Karım, komşumuz demirciye onu götürmeye hazırlanırken kapı çalındı.

— Yukarıda gürültüyü duyduk

BERBER NONOŞ

Kahkahalarla okuyacağınız ve neşe ile seyredeceğiniz bu resimli roman, pek yakında

AKBABA'DA

da, merak ettik, acaba bir şey mi oldu diye...

Demircinin karısı gelmişti. Ben doğrusu kutunun açılmasından vazgeçtim ama, bukadar sıkı sıkıya içinde saklanan şeyi merak ediyordum. Beş on yalancı dolma için bu kadar sıkılık olamazdı.

Karım, demircinin karısına her şeyi anlattıktan sonra:

— Ah kardeş, sorma, başımıza gelenleri, dedi, kan revan içinde kaldık, kimizin eli kesildi, kimimizin başı yarıldı.

Kadın:

— Vah vah... dedi.

— Acaba sizin bey açabilir mi?

Kemal:

— Eğer demir makabı yoksa açamaz, dedi.

Kemal'in kardeşi:

— Buna demir makkabı işlemez, dedi, çelik kalem olur da, varyozla vurulursa, belki açılır.

Kadın:

— Bizim bey evde olsa açardı ama, yok, daha gelmedi, dedi, ama çırak evde. Onu göndereyim, belki açar.

— Aman hanımefendi, dedim, bu çırağın yapacağı iş değil.

— Ama çok beceriklidir. Daha on iki yaşında ama, elinden her iş geliyor. Köyden geldi. Zavallı oku yamamış, zenaat öğrenecek.

Bunu söyledikten sonra kadın koşarak merdivenleri indi. Beş da kika sonra çelimsiz, sıska bir çocukla döndü. Kadın:

— Yusuf, şu kutuyu aç oğlum, dedi.

Biz hepimiz, yerde duran konser ve kutusuna bir ölüm makinesiymiş gibi, korkuyla bakıyorduk. Çocuk bizim perişan halimize teker teker baktı. Sonra yerden kutuyu aldı. Elinde şöyle bir çevirdi.

Hepimiz bir düşünce ileri sürüyorduk:

— Âletsiz açılmaz oğlum.

— Ayol, biz koca insanlar açamadık. Bu parmak kadar çocuk açabilir mi?

— Aman çocuğum yavaş. Çok belâlı bir şey. Bir yerini sakatlarsın..

Çocuk o iğri büğrü kutuyu sol eline aldı, sağ eliyle cıgara paketi acar gibi kutuyu açıverdi.

— Buyurun!

Gözlerimiz faltaşı gibi açılmıştı.

— Aman oğlum, nasıl açtın?

Çocuk:

— Sizin okumanız yazmanız yok mu? dedi. İşte burada yazıyor ya...

Konserve kutusunun üstündeki kâğıtta şunlar yazılıydı: «Fabrikamızın mamulâtı olan konserveler, gayet sağlam yapılmış olduğundan, katiyen hava almaz ve on sene bozulmadan dayanabilir. Kutuyu açmak için, üsttaraftaki küçük ucu tutup, sola doğru çevirmek kâfidir.»

O kadar şaşırmıştık ki, çelimsiz demirci çırağı giderken, teşekkür bile edemedik.

Yazan: ALİ KAHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBİLEK

Devamı var.

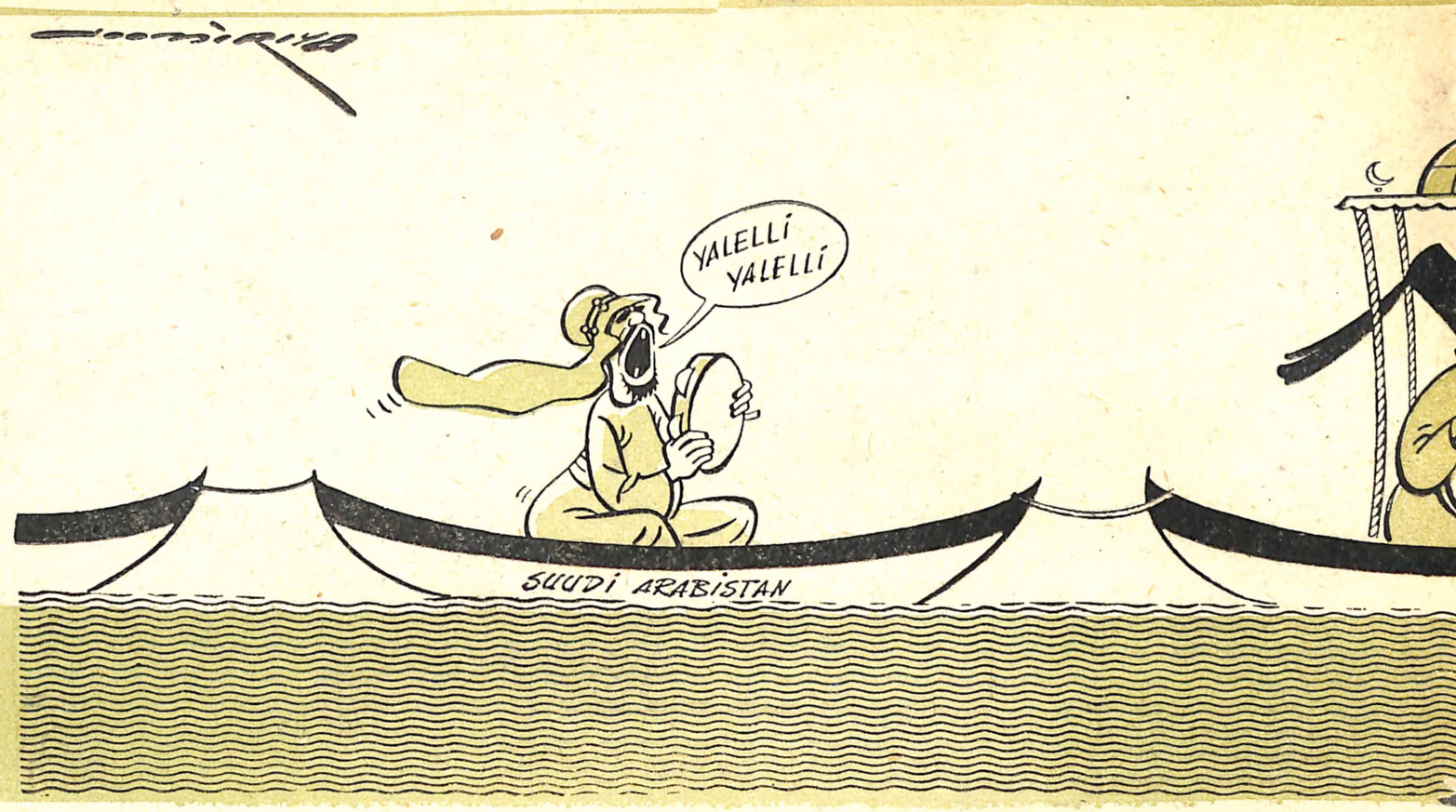

Süvey

ADAŞLAR

Otomobille Erdekten geçiyorlardı. Bir mağazanın önünde durdular. Alışveriş edeceklerdi. Mağaza sahibi, meşhur ressamı tanıdı:

— Ne olur, dedi, bana bir fotoğrafınızı imzalayın...
— Hay hay, ama ne isme imzalıyayım?
— Müren diyen imzalayın...
— A. sizin bir adaşınızı tanıyorum İstanbulda... Zeki Müren...
— Ben de, dedi adam, oğlumdur!

SERSEMLİK

Yolcu, sabahleyin uyanmış, saatine bakıyordu. Birdenbire:

— Şu otel garsonu olacak sersem herif, diye söylendi kendi kendine, şayet beş dakikaya kadar beni uyandırmağa gelmezse treni kaçırtacak bana!

TERCİH

İstanbuldan geçmiş olan Rus turistlerine, gazetecilerden biri sordu:

— En çok neyi beğendiniz? Süleymaniyeyi mi? Ayasofyayı mı, yoksa Beyazıt kulesini mi?

İçlerinden biri fısıldadı:

— Yediğiniz ekmeği!

ARZU

Otel müdürü, yeni müşterisi ne sordu:

— Yemekler için hususi bir arzunuz var mı efendim?

— Evet, dedi müşteri. Lütfen benim yiyeceğim yemeklere tuz koyun, yağ koymayın, kızının yiyeceklerine yağ koyun, tuz koymayın, karımın yemeklerine ne tuz, ne yağ istemez!

ŞÜKÜRLER OLSUN

— Ayfer, dedi Ayten; bak Mine senin için neler demiş...

— Çok şükür, diye mukabele etti Ayfer; benim kendisi için düşündüklerimi bilse, daha beterini söyler ama..

ELBETTE ÖYLE OLUR

Tarık Gürcan, otomobiliyle Anadoluda bir turneye çıkmıştı. Bir köye yaklaşırken ansızın bir dönemeçte, işaretlenmemiş bir çukura çarparak ön lâstiği patladı. Allahtan hemen köyün giriş yerinde bir garaj vardı. Beş altı araba da garajda bekliyordu. Tarık, çırağa sordu:

— Ne diye yola bir işaret dikmezler sanki?

— Koca plâjda bir
— Yeri bırak, ko

Safası!

bulamadık...
âjda bir koca bulamadık!

NİŞAN HEDİYESİ!..

Güzellik kraliçelerimizden biri, Hilton'da karşılaştığı bir film yıldızı arkadaşının parmağındaki yüzüğe dikkatli dikkatli baktığını görünce, dayanamadı:

— Yüzüğüme mi bakıyorsun şekerim? Onu bana nişanlım hediye etti. Elmas olduğunu söylüyor, fakat ben inanamıyorum. Bunu nasıl anlamalı bilmem ki!.

Film yıldızı akıl öğretti:

— Bir daha nişanlınla buluştuğunda yüzüğü çantada sakla, ve ona kaybettiğini söyle, şayet bayılırsa, yüzüğün halis elmas olduğuna şüphe etme!..

ZARARI YOKSA..

Adam telâşla doktorun muayenehanesinden içeri girdi:

— Aman doktor, hemen gelin, dedi, karım ağzını kapıyamıyor...

— Zararı yoktur, dedi doktor, çenesi çıkmış olacak...

— Ya, dedi adam, öyleyse lütfen gelecek hafta uğrayıverin!

ÇOCUK AKLI

Küçük Ayşe Tokat:

— Anne, dedi, Allah baba'ya telefon ettim, hiç ses çıkarmadı...

— Deli misin yavrum? O nasıl söz, günaha giriyorsun.. diye çıkıştı annesi.

— Vallâhi ettim anne.. O her şeyden büyük değil mi? Ben de ne kadar dokuz varsa onları çevirdim telefonda...

MÜŞTEREK HESAP

Reşat Ekrem Koçu, lokantaya gitmişti. Nefis bir et yemeği ısmarladı (kaabil olduğu kadar nefis, tabii). Lâkin lokantanın kedisi dizlerine sıçrıyarak miyavlamağa başladı. Reşat, dayanamadı ve yemeğin hemen yarısını kediye yedirdi. Çok severdi kedileri çünkü... Derken garson hesabı getirdi:

— Bu ne? diye sordu Reşat Ekrem.

— Hesap, efendim...

Bunun üzerine meşhur tarihçi, kâğıdın yarısını koparıp kediye uzattı:

— Öde bakalım!

GÜZELLİK KRALİÇESİ

★ Yazan : Ekselâns Mehmet ★

BEYOĞLUNDAKİ fotoğrafhanenin büyük vitrini önünde halk yığılmış, güzellik kraliçesinin resmini seyrediyordu. Vitrinde kraliçenin büyük boyda çeşit çeşit resimleri vardı; portre, mayolu, profil, denizde, boy, evinde, yatarken çekilmiş bir çok resimler. Kadınların mı, erkeklerin mi daha meraklı oldukları belli değil, kadın erkek karışık, bir kalabalık. Arkada kalanlar:

— Saatlerce bakacak ne var? Bakan geçsin, biz de görelim! diyorlardı.

Böyle şikâyet edenler camın önüne gelince, çakılıp kalıyorlar, arkadan seslenenlere aldırış etmiyorlardı.

— Kraliçe bumuymuş? Bu güzellik kraliçesi değil, çirkinlik kraliçesi...

— Vallahi öyle... Dur şöyle sokakta, beş dakikada önünden bundan güzel yüz tane kız geçer.

— Bacaklara bak, aman yarabbi... Paytak. Bu vücutla güzellik müsabakasına girmeye hiç utanmamış mı?

— Bayan, şöyle yan dur da, biz de seyredelim.

— Vücut çirkin de, surat sanki güzel mi?

— Bizim Nuran bundan çok güzel...

— O burun ne allâsen, ihtiyar hindi ibiği gibi burnunun üstüne düşmüş.

— Hele kulaklar... Yelken kulak...

— Ne itiyorsun be!..

— Yağlı güreş pehlivanı gibi beli var. Boru gibi vücut...

— Ayakları da çok büyük.

— Bunu kraliçe seçenler hayatlarında hiç güzel görmemişler mi?

— Her şey neyse ama, ağzı pek çirkin. Faraş kadar ağız. Ne de berbat gülüşü var, pişmiş kelle gibi sırıtıyor.

— O yanağındaki de ne?

— Yara...

— Daha neler?. Çiban yeri galiba...

— Müsaade edin de biraz da biz bakalım.

— Her tarafı çirkin ama, en çirkin yeri gözleri, çipil çipil... Kirpik diye bir şey yok.

— Eğer bu kızı dünya güzellik müsabakasına gönderirlerse, rezil olduk. Herkes bizi «Bunların memleketinde hiç güzel mi yok, güzelden anlayan mı yok!» diye alaya alır vallâhi...

— Her bir işimizin başında iltimas geliyor. Kimbilir kimin nesi?

— İyi ama, kardeşim, bunda da iltimas olur mu? Bir daireye daktilo alsalar neyse... Memleket meselesi bu. Hepimizin şerefi var bu işte.

— Zaten suratına bak, ne mal olduğunu anla!

— Benim gözüm tutmadı.

— Benim de.

— Şu karına bak! Hele göğüsler, ta göbeğine sarkmış.

— Yahu ayıp be! Memlekette güzel kız mı kalmadı? Hiç olmazsa genç bir şey bulsalardı bâri...

— İlerliyelim lütfen!..

— Sağlam ayakkabıya benzemiyor.

— Fatuşa; kız şu müsabakaya gir, diye yüz kere söyledim.

— Hayır, bir şey değil, memleket namına ayıp.

— Kimbilir kimin nesi?

— Bizde bu hak yemek, adam kayırmak varken, biz adam olmayız beyim.

— Ne itip duruyorsun? Sıran gelince bakarsın. Kaçmıyor ya... Bâri bakılacak bir matah olsa canım yanmaz.

— En iyisi bunu saymamalı, baştan kraliçe seçsinler.

— Dişlerini gördün mü? Ne kadar aralık...

— Bir tanesi de çürük galiba...

— Buna çirkin denmez. iğrenç bir şey. Buna da güzel diyenler. doğrusu çok zevksizmiş...

★

İki hafta sonra yine o vitrinin önü. Kalabalık yine eskisi kadar. Vitrinde yine o kızın, hep o resimleri. Yalnız, fotoğrafların arasından geçirilmiş bir bandda: «Avrupa güzellik kraliçesi seçilen güzelimiz» yazılı. Resimleri görebilmek için herkes birbirini itiyor.

— Camın önüne gelen, orada çakılıyor. Yürüsenize, biz de görelim.

Vitrin önüne gelenler, arkadakilerin bağırışmalarına aldırmıyorlar.

— Neme lâzım, hakkıyle kazandı.

— Zaten belliydi. Şu vücuda baksana.

— Yalnız vücut mu şekerim, yüzü de güzel.

— Güzel değil, hârika!

— Hadi be kardeşim, geç te biz de bakalım.

— Allah için güzel kız. Şu bacaklara bak be birader.

— İnsan bakmıya kıyamaz.

— Acaba yirmisinde var mı?

— Zannetmem. Ancak on yedi, on sekiz...

— Fakat ne gözler be! Yeşil galiba.

— Düz yeşil değil, lâcivert hâreli de, böyle cam göbeği maviyle karışık yosun yeşili...

— Kirpikler de hem uzun, hem kıvrık.

— Maşallah!..

— Allah, nazardan saklasın, şu belin inceliğine bak. Göğüsleri hem tâze, hem de dolgun.

— Teyze, biraz müsaade et, biz de bakalım.

— Dur ayol, patlamadın ya...

— Sol yanağındaki gamzesi de ne güzel!

— Ben hayatımda bu kadar güzel kız görmedim.

— Kraliçeler arasında müsabaka yapılsa, bizimki gelmiş geçmiş bütün kraliçeler arasında birinci gelir.

— İtme be kardeşim! Ne oluyoruz yani?

— Saçları pek güzel, sırma gibi...

— Neresi güzel değil ki...

— Allah övmüş de yaratmış.

— Aferin şu kıza. Makiyaj bile yapmamış. Aşkolsun vallahi...

— Efendim, bu kızın özelliği asıl nerede biliyor musun? Bizim bütün ırkî güzelliğimizi üzerinde toplamış. Şu zerafete bak beyim.

— Aşkolsun vallâhi. Zaten şu

RUSLAR, BATILI TURİSTLERE SİBİRYAYI AÇTILAR..

— Gazeteler —

— Şu Batılılar da çok tuhaf adamlar, illâ tebdil gezecekler!..

Refik Tahir

Kadın — Bir de insanın akılsızına kuş beyinli derler!..

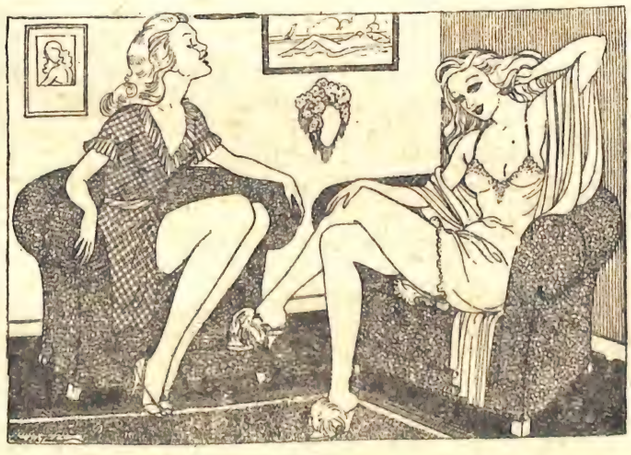

— Sen Avrupadan yeni geldin. Bu senenin modası nasıl?
— Geçen seneki gibi: Yamalı!..

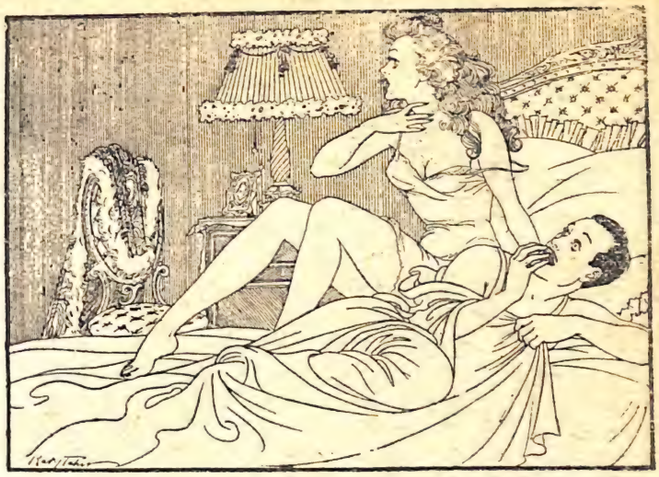

— Eyvah, annem geliyor... Hemen arkanı dön, beni hiç tanımıyormuş gibi yat!..

— Kömürsüzlükten elektrikler sönecek diyorlar... Karanlıkta ne yaparız?..
— Haydi, haydi... Karanlıktan ne yapacağımı sen benden iyi bilirsin!..

(Diken: 1948)

pehlivanlarla, bir de güzellerimiz olmasa, bizi dünya yüzünde kimse bilmiyecek.

— Biliyor musun, memleket için de iyi reklâm oldu. Dünyada adımızı duymayan kalmadı.

— Bakışları ne kadar masum.

— Temiz bir aile kızı olduğu her şeyinden belli.

— İtme be kardeşim! Sıran gelince sen de bakarsın.

Sana bir şey söyliyeyim mi, doğrusu jüri de güzelden anlıyormuş. Ya buradan iltimas yapsalardı...

— Yooo... Bunda şerefimiz bahis konusu. Artık burada iltimas sökmez.

— Kız, bütün dünyaya yüzümüzü ağarttı be.

— Evet... Milletçe sevinilecek bir şey. Artık bunda muhalif, muvafık olmaz.

— Azizim, sizce bu seçimleri Demokratlar mı kazanacak, Halkçılar mı?

— Benim tahminim çok kuvvetlidir. Bu kızın resmini görür görmez, bu dünya kraliçesi seçilir diye söylemiştim. Bunun için sen beni dinle: Demokratlar bu seçimi kazanır.

AMERİKAN MİZAHINDAN :

Bir Av Hayvanı

JİM Fellow, tüfeğini omuzuna, çantasını sırtına vurunca, geceden yola çıktı. Ertesi gün Tomorrow Hayyp bölgesinde geyik avlayacaktı. Yanına köpek almamıştı.

Jim Fellow gider gitmez, karısı güzel Jane, küçük arabasına atladığı gibi O'Connor'lara yollandı. O da, genç ve yakışıklı David O'Connor'la balığa gidecekti. Nereye gideceklerini bilmiyordu ama, David'e güveniyordu.

Biz evvelâ Jim Fellow'un peşine düşelim. Çünkü iyi bir detektif ve iyi bir okuyucu, daima erkeği takibeder. Kadın, kendiliğinden meydana çıkar nasıl olsa.

Jim Fellow, bütün gece yürüdükten sonra, balta girmemiş denilecek kadar sık ağaçlıklı av ormanına daldı. Sabahın ilk ışıkları arasında, rüyâ gördüğüne hükmediyordu. Çünkü, gördüğü şey, başka türlü izah edilemezdi. Av hayvanlarının sabaha karşı su içmeğe geleceklerini tahmin ettiği küçük bir gölden, gümüş gibi mat, beyaz tenli bir kız, çırıl çıplak, çıkmış, koşa koşa ileriye gidiyordu. Ağaçların arasında bir kulübe vardı.

Jim Fellow, kızın giyinmesine vakit bırakmamak için derhal kulübeye ulaştı ve, tesadüfen oradan geçiyormuş gibi, aralık kapıyı itip içeri dalıverdi. Kız orada, ocak başında büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Jim tüfeğini duvara dayadı. Çantasını indirdi. Kıza doğru yürüdü. Onun henüz nemli teni, gecenin bir kısmını uykusuz geçirmiş olan genç adamı fena halde tahrik ediyordu. Kızı kollarının arasına aldı. Kalın ve etli dudaklarına yapıştı. Kız hâlâ hiç ses çıkarmıyordu. Sanki onu bekliyordu... Jim, kızın, korucunun kızı olduğunu tahmin ettiğinden, daha en aşağı beş saatten önce dönmiyecek olan babasının yokluğunu fırsat bildi. Kollarını yavaş yavaş aşağıya doğru kaydırmağa başladı. Biz ne Jim'i, ne de kollarının hareketini daha yakından takibedemiyeceğimiz için, vakayı burada kesip Jane'e dönelim.

Jane Fellow, sabah karanlığında David O'Connor'la küçük arabasına binip Silver River kıyısı boyunca şimale doğru tırmanan yolu takibe koyuldu. Bir müddet sonra arabadan indiler ve balık levazımını alıp nehir boyunca müsait bir yer aramağa başladılar. Kayalık, sığ, ve balığı bol bir yer... Bir akıntı geçidi...

Lâkin genç David O'Connor'da bir hâl vardı bugün. Sımsıkı kolunu Jane'nin beline sarıyor ve onun yürümesini güçleştiriyordu. Bu kol sarışları Jane'in sırtını ürperti içinde bırakıyordu. Delikanlı zemini iyice hazırladığına kanaat getirince, Jan'in dudaklarına uzandı. Olgun bir meyva gibi yarı çatlamış duran bu nemli dudakları ağzında iyice yumuşayıncaya kadar tuttu. Sonra:

— Oh, Jane, dedi. Acı bana artık...

Jane, kuru bir sesle:

— Zavallı David... dedi.

Bu, acımaktı. Yani kabul ve tasdikti. David, o mânaya aldı hiç değilse... Kollarının bütün kuvvetiyle Jane'e sarıldı. Onu kucağında sıktı, sıktı. Sonra sar hoş gibi, ileride kapısı yarı aralık duran bekçi kulübesine götürdü.

Burası da bomboş bir kulübeydi. Ocak henüz yanıyordu. İçeride düzeltilmiş bir de yatak vardı. David, hemen elindeki eşyayı bir yere fırlattı. Jane'den bir an bile gözlerini ayırmamıştı. Jane de büyülenmiş gibi gözleri yarı kapalı, onun yüzüne bakışları çivili, dudakları aralık, öyle duruyordu.

David hemen kadının üstüne atıldı. Evvelâ belindeki kemeri elleri titriyerek çözdü. Sonra avcı blûzunu paralarcasına çıkardı. Daha sonra blucinini ve ayakkabılarını kendi elleriyle bir kenara fırlattı.

Jane, kabarık göğsü ileride, yatağa serilmişti. David, yüzü kıpkırmızı, ona doğru ilerledi. Yatağın kenarına oturup alelacele üstündekilerden kurtulmak istedi. İlk defa, hayır, ikinci defa Jane'in sesini duydu. Kadın, şehvetten çok uzak bir tonla:

— Jim, kucağındaki o av hayvanını yere bırak da içeri gel! diye sesleniyordu. David «acaba çıldırdı mı?» diye düşünürken, ardına kadar açık kapıda Jim Fellow, belirdi. Kucağında, yarı çıplak tuttuğu, korucunun kızı vardı.

— *Walter Garfield* —

AKBABA YAYINEVİ

Yeni mevsime zengin bir programla giriyor!

Mizah Yayınları Serisinin 13 üncü kitabı :

SARI ÇİZMELİ MEHMET AĞA

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Kütüphanenizin ana kitaplarından biri olacak güzel eser!

PEK YAKINDA ÇIKIYOR!

Fiatı: 1 lira.

Kâğıt darlığı yüzünden az sayıda basılacağından siparişlerinizi şimdiden yapmanız rica olunur.

ADRES : **AKBABA Yayınları, Belediye Klodfarer Cad. No. 8 - 10 İstanbul**

Milletlerin Güldükleri

AMERİKAN FIKRASI :

Küçük Jackie, sinemada babasına sordu:

— Baba, XIII. Louis diyor, kimin kocası bu?

— Bilmiyorum Jackie...

— Peki, İf şatosu nerdeymiş?

— Bilmiyorum Jackie...

— Baba, Duke of Buckingham bizdenmi?

— Vallahi bilmem ki...

Bu sırada anne müdahale etti:

— Sus Jackie, babanın canını sıkma...

Babası cevap verdi:

— Bırak Mary, öğrenmek her çocuğun hakkıdır!

FRANSIZ FIKRASI :

Yargıç Jeffries'nin hafızası dehşetti. Bir gün mahkemede, sanığa kalemini uzatarak:

— Kalemin ucunda muazzam bir suçlu var! diye çıkıştı.

Adam, kılı kıpırdamadan sordu:

— Hangi ucunda?

İSKOÇ FIKRASI :

Mac İntosh, Paris'e gelmişti (nasılsa). Bir lokantanın önünde, koskoca bir liste gördü: (Bu günün yemekleri). İçeri girdi ve garsona sordu:

— O listede olmayan yemekler dünden kalma mı?

İTALYAN FIKRASI :

Marietta çok yaşlıydı. Öleceğine yakın rahibe günah çıkarttı:

— Aziz peder, günahı tattım

Rahip, ihtiyatla sordu:

— Kaç sene oldu?

— Çok oldu, elli seneden fazla, dedi.

Marietta, ama, lâfı bile güzel de..

— Aman kocacığım, burada çok sıkışık durumdayız, çabuk gel ki biraz açılalım!..

— İtalyan —

Kruscev — Sen fazla kaçırdın, bırak ben seni idare edeyim!..

— İtalyan —

İNGİLİZ FIKRASI :

Harold, Roma'daydı. İlk defa geliyordu. Lâkin Londra'daki gibi yolun solundan mı, yoksa Paris'teki gibi sağından mı gitmek lâzım? Bunu kestiremediği için, trafik polisine yaklaştı:

— Yolun ne tarafından gideyim? diye sordu.

Polis iki kelime ile cevap verdi:

— Gölge tarafından, sinyor!

İSPANYOL FIKRASI :

Fernando, Marguerita'ya başka bir kadını methediyordu:

— Harikulâde güzel...

Marguerita:

— Belki, ama burnunu beğenmiyorum, dedi.

— Neden? Pekâlâ, dümdüz...

— Olabilir, dedi Marguerita, ama her şeye sokuyor!

ALMAN FIKRASI :

Herr Doktor Hermann'la Herr Doktor Fruchtermann karşılaştılar ve derhal birbirlerini methetmeğe başladılar. Hermann:

— Yazık ki, dedi, konferaslarımda sizin kadar güzel konuşamıyorum...

— Daha da güzel konuşuyorsunuz, dedi Fruchtermann, yalnız sizinki biraz fazla uzun sürüyor!

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 31 ★

— Doldur kafesi patron! dedim.

Patron:

— Senin kadar çabuk dönen yok, nasıl yaptın? Hangi camie gittin? dedi.

— O da benim meslek sırrım, söylemem, dedim.

İlk günü altı sefer merhamet kuşu sattım. İstesem on sefer bile yapabilirdim. Ama elli lira kazanınca, gündeliği doğrultmuştum. Ne diye daha fazla çalışacaktım.

Ali, günde iki üç sefer ancak yapabiliyordu. Öbürleri de ancak o kadar. Öbür merhamet kuşçuları, hangi cami avlusuna, hangi türbeye gittiğimi merak ediyorlardı. Hiç birine satış yerimi söylemiyordum. Çünkü cami avlularında, türbelerde iyi satış olmuyordu. Buralara gelenlerin çoğu, zaten günah işlemiyecek kadar temiz insanlar olduklarından, onlar para verip sevaba da giremiyorlardı. Onlara bedavadan sevap işlemek kalıyor, bol bol dua ediyorlardı... Cennete girmek merhamet kuşu almak istiyenler bile,

— Çok pahalı...

— Yirmi beş kuruşa olmaz mı?..

— Haydi elli kuruş vereyim de iki kuş ver!..

Gibilerden can sıkıcı pazarlığa girişiyorlardı.

Doğrusu, kuş başına bir kuruş, iki kuruş kazanarak bu iş yapılamazdı. onun için ben işin kolayını bulmuştum. Günahı çok insanların arasına gidiyordum. En çok merhamet kuşu satın alıp cennete girmek istiyen semt, Genelevler sokağı idi. O sokağa girince, bir kafes yetmezdi. İki elimde iki kafes, bir de sırtımda, o sokağa girerdim.

Renk renk jarse kilot, yahut kombinezonla, bazıları da sabahlıkla kapı önüne çıkıp:

— Azat mezat.. ahrette beni gözet!..

Diye merhamet kuşu salıveren o kadıncıkların hali bana çok dokunurdu. Hele o çok sarı yüzlü, Birsen adında incecik bir kızla, bir de onun arkadaşı Sofiya adında bir Rum kızı vardı, o ikisi kafesteki bütün kuşları salıverirler, bütün paralarını da bana verirlerdi. Sofiya:

— Bende var günah çok... Pa pa pa... derdi, her gün otuz kırk günah var bende. Bana lâzım yok böyle serçe, bana lâzım hindi uçuracak...

Zavallı Sofiya, azat ettiği serçeleri, günahına küçük bulurdu. Birsen bana hallenirdi. Bir gün beni içeri çağırdı, kız olduğumu anlıyacak diye elinden zor kurtuldum.

Merhamet kuşlarının İstanbulda en çok satıldığı yer, büyük tüccarların, makine, buzdolabı gibi eşyaların satıldığı semtti. Demek ki, oradakilerin günahı, bu kadınlardan daha çoktu. Hele şişman bir adam vardı, bir radyo, bir düdüklü tencere falan sattığı zaman raslarsam, beş lira verip bir merhamet kuşu azat ederdi. Her sefer ellerini havaya kaldırır:

— Allahım, sen günah yazma! derdi.

Bir defa buzdolabı sattıktan sonra idi. Ben kapıda merhamet kuşu alacak diye bekliyordum. Aldırış etmeyince:

— Merhamet kuşu azat etmiyor musunuz? dedim.

Elini şöyle havada salladı:

— Artık dünyanın bütün kuşlarını kurtarımı azat etsem kurtulamam, dedi. Yüzde bin iki yüz kar ettim. Olou olacak...

Sonra ellerini havaya kaldırdı:

— Allahım, ister günah yaz, ister yazma... dedi, artık senin bileceğin iş...

Benim üç beş saat içinde, dört beş kafes dolusu merhamet kuşu satmam, dikkatini çeken patron bu kuşları nerede satıyorum diye merak etmiş, arkama adam koymuş. O günden sonra benim meslek sırrımın foyası meydana çıkmıştı. Artık merhamet kuşu satan çocuklar, cami, türbe kapılarını bıraktılar, yüksek sosyetenin bulunduğu semtlere, büyük mağazaların, ticarethanelerin, yazıhanelerin bulunduğu caddelere, Genelev sokaklarına dağıldılar.

Merhamet kuşu satışı artmıştı. Patron, kuş başına verdiği kırk parayı da vermez oldu. Daha sonra üste para almağa başladı. Bir kafes dolusu kuş alabilmek için, kendisine iki buçuk lira öderdik.

Bir pazar günü akşam üzeri, içkili bir gazino kapısında durmuş, yine her zamanki gibi merhamet kuşu satmak için bağırıyordum:

— Ey merhamet sahibi vatandaşlar!.. Dünyada günahsız insan yoktur. Yarın bunların hesabını vereceğiz. Bu hesap, iktidardan düşen partinin verdiği hesaplara benzemez.

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

DOMUZ ZANNEDER!

Bir baktaşi, bir Ramazan günü fena halde susar ve yakınlarda gördüğü bir membadan, dört ayak vaziyetinde su içmeye başlar. Bu sırada oradan geçmekte olan bir softa, bunu görür ve Bektaşi ile aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Softa:

— Erenler, ne yaparsın?

Bektaşi:

— Hiç! Su içiyorum.

— İyi ama Ramazandır.

— Olsun, kimse görmez..

— Allah görür ya..

— Görür ama, domuz zanneder.

İLKAY ÖZER
273 III A Barbaros Hayrettin
İlkokulu Gölcük - İZMİT

★

KÂFİR OLURMUŞ!

Bektaşinin biri Ramazanda, ağaçlık, sulak, âsude bir yerde sofrasını kurmuş, hafiften hafiften demleniyordu. Keyfine payan yoktu.

Bu sırada yanında, şimdiye kadar hiç görmediği sarı tenli, acayip kılıklı bir adam peydah oluvermişti. Bektaşi, ayağında golf pantalonu, ağzında piposu, başında jokey kasketi bulunan İngiliz seyyahının kendi dininden olmadığını anlayınca, canı sıkıldı. Yüzünü buruşturdu. Memleketimize turist olarak gelmiş bulunan İngilizin de, Bektaşinin böyle keyifli keyifli içki içişi hoşuna gitmişti. Hemen kendisi de arka cebinden bir viski şişesi çıkarıp başına dikti. Sonra Bektaşiye içmesi için uzattı.

Bektaşinin buna fena halde canı sıkılmıştı:

— Bre gâvur, diye bağırdı.... Bu mübarek, aziz günde beni kâfir mi edeceksin?

KORKTUĞU İÇİN SAKLANMIŞ..

Eskiden Ramazanda değil içki içmek, oruç tutmayanlar dahi görüldüğü zaman yakalanır, bir güzel dövülürdü. Bunu bilen Bektaşi, kendisini hiç kimsenin bulamıyacağı tenha bir yerde, yumruk mezesi tâbir edilen leblebi, fıstıkla rakısını içmeye başlar.

Tesadüf bu ya... Bir hırsız peşine düşen zaptiyeler de etrafı araştırırlarken, yarım insan boyunda kazılmış bir hendeğin içinde Bektaşiyi rakı içerken yakalarlar ve hemen yaka paça edip, Kadının huzuruna çıkarırlar.

YAZISIZ!..

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

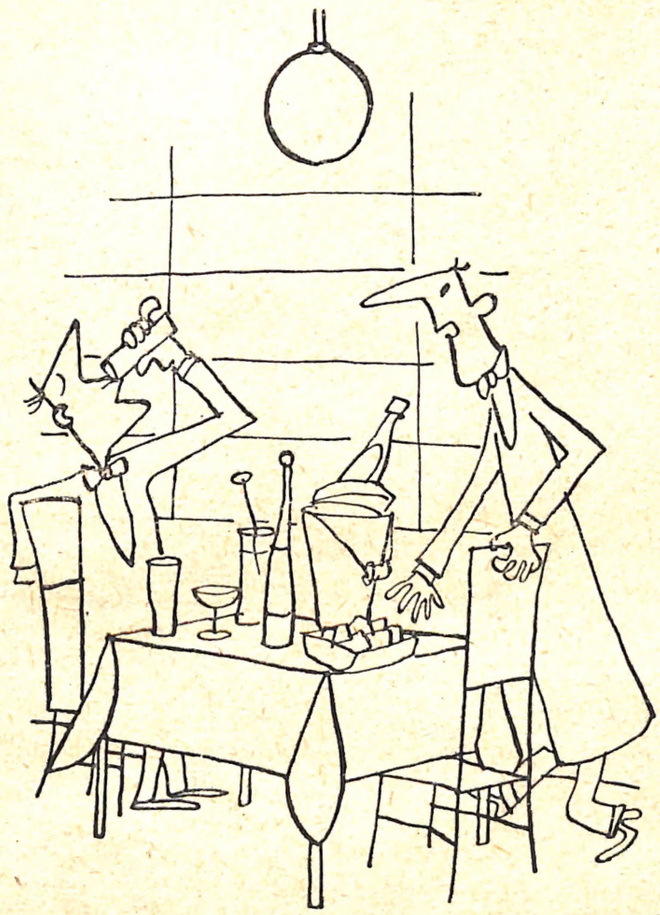

— Fazla içiyorsun, eve gidince karından korkmuyor musun?..
— Ben de zaten bu tehlikeyi unutmak için içiyorum!..
Yazan : Mahmut Nadir Katrancı — İzmir.
Çizen : Nehar Tüblek.

Kadı:

— Bre herif, sen Allahtan kork maz mısın, diye bağırır.

Korkudan boynunu büken Bektaşi:

— Hâşâ efendim der. Korkmasaydım hiç o hendekte saklanır mıydım?..

EROL ERK
7 nci durak Mohaç Sok. No. 121 A
Yenimahalle - ANKARA

Milletlerarası Müsabakada Birinciliği Kazanan Hikâye

İtalyada yapılan Milletlerarası mizah hikâyeleri müsabakasın da arkadaşımız Aziz Nesin birinciliği kazandı. Aziz Nesin'in dünyaca beğenilen bu hikâyesi, Akbaba mizah yayınları arasında çıkan:

YEPETAŞ

İsimli mizah hikâyeleri kitabındadır. Fiatı 2 Lira
Adres: Akbaba Yayınevi, İst. Klodfarer Cad - Belediye

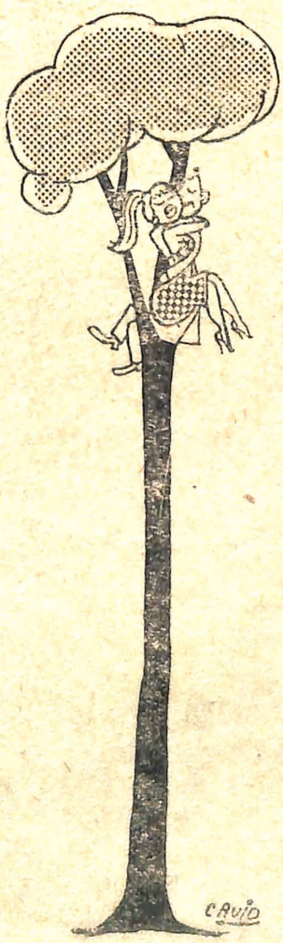

Muhabbet kuşları!..

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 13** ★

Kocalarıyla aralarında ne oldu ne bitti, neler geçti bir bir anlatırlardı. İki kadın, üç kadın yanyana gelmesin. Herhalde kendi karısı da, Mahallenin Kısmetine gevezelik etmiş, Tahsin Efendinin bütün iç yüzünü anlatmıştı. Yoksa nerden bilecekti bu kız? Neden: «Sen önce kendi karının hakkından gel de..» demişti?

Postacı Tahsin Efendi, Mahallenin Kısmetinden yüz bulamayınca, üstelik terslenince, buna pek içerlemişti. Karısına da:

— Kes ayağını o kakavanın evinden! diye bir zılgıt geçmişti. Ama Sıdıkanın kocasını dinlediği yoktu. Kocasının nöbetçi olduğu geceler, Hacı Mesutlara kaçamak yapıyordu. Postacı Tahsin bunun farkında olduğundan çok tedirgindi.

Bir akşam yine karısı ile bu yüzden kavga edip, can sıkıntısından sokağa fırladı. Çoktanberi uğramadığı Bilâl'ın kahvesinin yolunu tuttu. Kahve tıklım tıklımdı. Sonbahar serinliği de bastığı için pencereler kapalıydı. Tahsin efendi, içeri girdi:

— Selâmü aleyküm.

— Aleykümselâm.

— Merhaba...

— Merhaba...

Doğrusu selâmlar tatsızdı.. Kahvenin sol tarafındaki camlı bölmede gündüzleri berber Nuri çalışırdı. Burası kahvenin içinde, ayrı bir dükkândı. Bir yandan berberin, bir yandan kahve ocağından dökülen sularla içerisi serin, ıslak kahve telvesi kokuyordu.

Tahsin Efendi, kendisine yüz vermeyen mahalle arkadaşlarına, komşularına şöyle bir baktı. En boş yer, büyük camını boydan boya bir ıtırın kapladığı pencere önündeki peyke idi. Orada berber Nuri, tek başına oturmuş, karşı masadaki şoför Receple kaynatıyordu.

Tahsin efendi, berber Nuri'nin yanına oturdu. Arkadaşlarının kendisine soğuk durmalarına canı sıkıldı. Ne kadar soğuk dururlarsa dursunlar, yine de içlerinden onunla konuşmak, Mahallenin Kısmetine dair dedikodu yapma kistediklerini biliyordu. Mahalle arkadaşlariyle arayı düzeltmenin bir yol uvardı: Hacı Mesudun aleyhinde bulunmak... Bunu sezen Tahsin efendi, lâfı oradan açmak için kıvranıyordu.

— Nasılsın Nuri efendi, ne âlemdesin?

— Vallahi iyilik sağlık Tahsin efendi... Hep bildiğin gibi işte. Sende ne var ne yok?.. Çoktan beri görünmüyordun.

Cımdatı oynıyan karşı masadaki şoför Recep:

— Nasıl görünsün, Mahallenin Kısmeti değil, Postacı Tahsin'in Kısmetiymiş!.. diye uzaktan laf attı.

Postacı Tahsin buna kızmadı. Laf açıldığı için sevinçi, güldü:

— Allahın bildiğini kuldan ne sakhyayım, Recep oğlum, dedi, ayağıma gelen kısmeti tepecek değildim ya...

Postacı Tahsin çözülüyordu. Tavladan, kağıttan, dominodan başlar kalktı:

— Desene büyük ikramiye sana çarptı.

Postacı Tahsin mânalı mânalı güldü:

— Vallahi ben size bir şey söyliyeyim mi, insan her gün her gün bal börek yemekten bile bıkıyor.

Bekâr delikanlıların ağızları sulandı.

Önce bakırcı Yunus, sonra da tasviyeci Hüsameddin'le tarzi Osman sandalyelerini postacı Tahsin'in yanına çektiler.

Postacı Tahsin yavaştan yavaştan anlatmağa başladı. Hacı Mesut'la Maide, bir gece ansızın kendilerine misafir gelmişlerdi Daha önce postacı Tahsin yapacağını yapmıştı.

— Ne diyorsun be Tahsin?.. İlk gecesi ha?..

— Anlat şunu yahu..

— Nasıl yaptın be Tahsin?..

Tahsin Efendi arkadaşlarının ilgisini çektiğine sevinçli, kabarıyordu:

— Kaçıyor muyuz yahu... Bizim elimizden ne kurtulur?

— Peki, moruk?

— Onu evde bıraktık. Kuyuya nohutlu paça sarkıtmışlar, karına: git al, dedi. Biz zaten gözle kaşla anlaşmıştık. Ne de fındıkçı karı be!. Eve beraber gittik. Hacı Mesud'un bahçesini bilirsin ya... İçeri girsen kaybolursun. Eh kardeşim, sen olsan durur musun?.. Karı dünden razı...

— Sonra?..

— Sonrası attım insan boyu otların üstüne...

Postacı Tahsin, hayalinden neler geçirmiş, rüyasında neler görmüşse, hepsini bir bir anlatıyordu. Anlattıkları yalan değildi. Hiç birini yapmamış, yapamamıştı ama, aklından geçirmişti ya... bire bin katıyordu.

(Devamı var)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

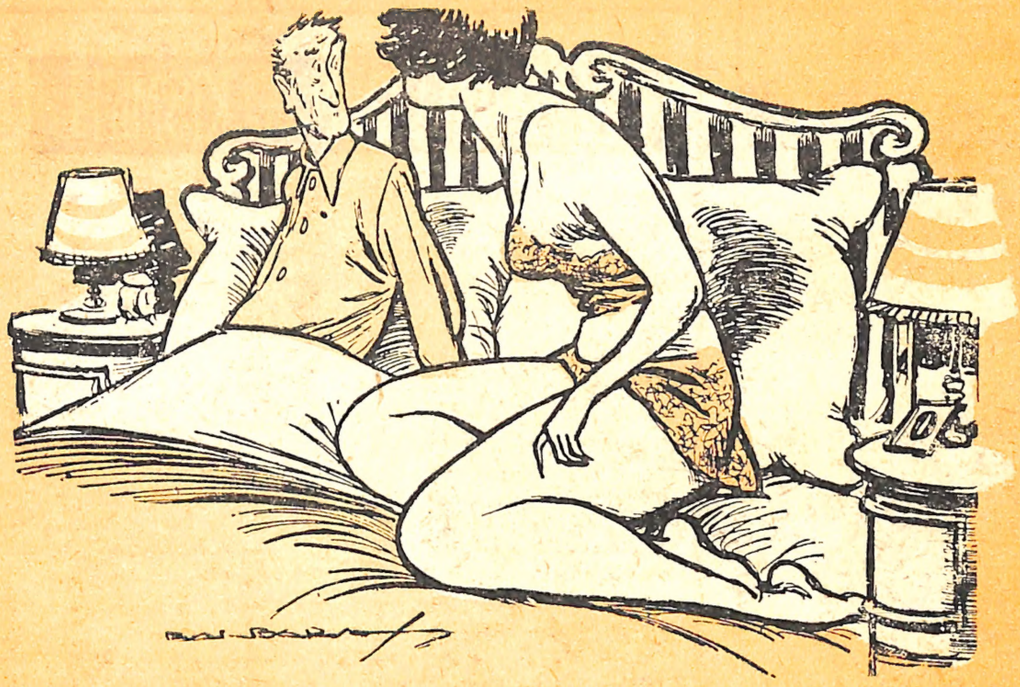

— Miskin, hani doktora gittim diyordun!..

— İtalyan —

YAZISIZ!..

— Fransız —

Falcı — Sen bir boksörsün!.

— İtalyan —

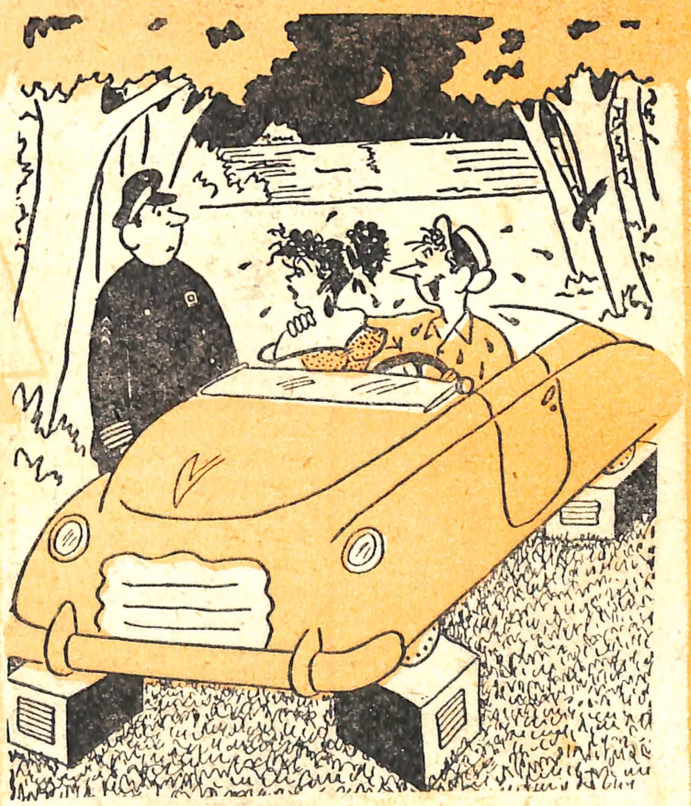

— Hayır, bay polis, buralarda bir lâstik hırsızının dolaştığını hiç görmedik!..

— Amerikan —

EVLENME DAİRESİNDE:

— Gel, sevgilim, adını soruyorlar!..

— Kanada —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

Sana margarininin, şimdi tabiî bir lezzeti var!

Grafika

Bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz ve tadınız. İlk lokmada hayretler içinde kalacaksınız: SANA'da en iyi tabiî bir yağın nefaseti, taze ve kaymak gibi lezzeti vardır.

Sofrada ve mutfağınızda, SANA gıda sahasında en eski alışkanlıkları altüst edecektir. Hakikaten, şimdi, her şeyde yeni SANA kullanabilirsiniz: yalnız ekmeğin üzerine sürmek, pasta ve bisküvilerde değil, fakat, ziyafet yemeklerinizde bile!

Bu ikna edici tecrübeyi yapınız!

Kocanız eve geldiği zaman bir dilimi ekmeğin üzerine SANA sürünüz, bir diğerine de en pahalı bir yağ tattırınız! Göreceksiniz ki kocanız SANA'lı ekmeği tercih edecektir.

UNİT

Yüzünüz çamaşır değildir...

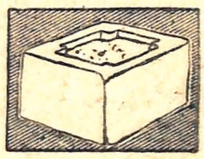

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

Sol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYBİ EŞASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

ANADOLU SİGORTA

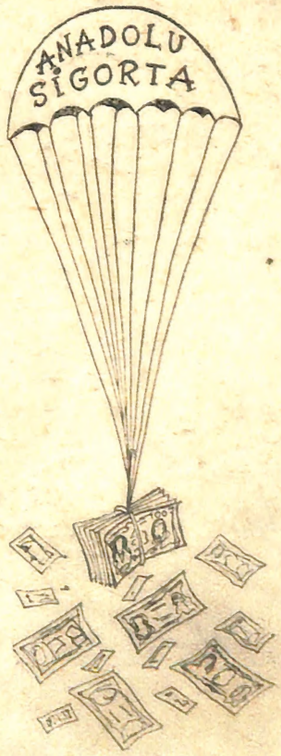

ÖLÜME — KAZAYA — YANGINA KARŞI İLK YARDIM

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Bak, kocan geliyor...
— Korkma, beni bu kıyafetle görürse tanımaz!..